

НЕ УПУСКАЙ СВОЄЇ ДОЛІ

Нечасто доля усміхалась
Впродовж прожитих мною днів.
Ці посмішки закарбувались
Й не забуваються мені.

Нехай було їх небагато,
Та кожна з них лишала слід,
Ставало легше будувати
В житті між буднів живопліт.

Завжди чекаємо від долі
Дарунків знову все нових,
Які колись нам мимоволі
Прийдуть, лиш встигнути б зловить.

Чекати та наздоганяти
Найважче у житті бува,
І довго змушено стояти,
Аж посивіє й голова.

А раптом посмішки нової
Від долі більше не діждеш,
Тоді, прийшовши, із собою
Що за плечима принесеш?

Не упусти своєї долі,

Вона – здобуток лише твій,
Як той маяк на видноколі,
Допомага́ здійсненню мрій.

Не жди, не трать часу даремно,
Не випускай її з мішка.
Всміхнутись може, хоч і чемно,
Махне крилом й була така.

Дата написання вірша: 2021-01-05